

TORNAY ANDRÁS

VIRÁG A HÓ ALATT

TORNAY ANDRÁS :
VIRÁG A HÓ ALATT
(1996 – 1998)

*Egyszer volt egy ember, aki nem mert szeretni és semmibe se mert igazán belekezdeni, mert állandóan a nehézségektől félt.
Ez az örökös aggodás és kishitűség erősebb volt benne minden más érzésnél.
Élete végén Istenhez került és így szólt: „Uram, íme az életem.” Isten pedig így válaszolt: „Milyen élet?”
(Tim Hansel ötlete alapján)*

*„Mindennap elveszek, ha nem imádkozom”
(Várady Viki)*

*„Szeretni kell mégis, Bármit is csinálj, Akkor is, ha rájössz:
A szeretet fáj...”
„Minden gonoszság, csak tévedés”
(Békeffi István)*

*„A szeretetem egyetlen korlátja, hogy nem szeretek eléggé”
(Edward Albee: „A Delicate Balance” c. drámájából)*

forrás nélkül szomjasan...
forrással túlcsordulva ...
megfejtett titkokkal
igazi erőm szelíddé szilárdít
1996. január 1. Kezdőkavics

Dobogóról pocsolyába
Vétkezésből karolásba
Bandukol az ártatlan
Babérozott vesztes

Vérző sebbel mászik
Királyát hívja fohásza
Szelíd szolgaként megpihen
S enged a gyötremnek

De felkelvén leporolt szívével
Nyelvet nyújt a vádra
S így hal meg keresztjén
Végleg megbocsátva.
1996. január 8. Harcmező

A tiszta jellem hitből, a tisztátalan hazugságból épül.
De mindkettő igazság-feliratú téglákat használ.
1996. január 30. Falon

Egysoros:

Mustármagmennyország
1996. február 16. Mustármagmennyország

Küzdelem bölcsesség

Fontosabb a babérkoszorú,
mint a versenypályán ért horzsolások.
1996. március 27. Tapasztalatbetűk

Itt egy olyan vers állna, ami bánthatna.
De nem szeretnék bántani.
Legyen inkább hiány, nyom,
mit menekülő állat hagy
bokrokat súrolva, mikor
reflektor világítja meg éjszaka.
Rám is így talált a Kegyelem.
1996. március 31. és 1998. Május 4. Zárka Bárka

Gyülekezeti Dal

Lehajtott fejű testvérek
A fentiekkel törődjétek
És mi mégis törvényt áldunk?
Ide veled Igazságunk!
A szabadság Istenére esküszünk,
Hogy nyomorultak nem leszünk!
Ámen.

Most pedig énekeljük el a 386-os
számú éneket, ugyanennyi versszakkal!

1996. március 31

A fa határozza meg a gyümölcsöt,
vagy a gyümölcs a fát?
Az Isten nélküli művészet
gyökereiben gonosz, céltalan
és semmitmondóan üres
és mindentmondóan önző és hamu.

1996. március 19. Tália Vádlíja

Acsarkodó idegen
szitkozódik szüntelen
körülvesz, hogy rávegyen
herdáljam el jellemem
De nem teszem!
Nem tehetem!

1996. április 14. Ördögcsapda

Emberi csend
Isteni zene
Emberi magány
Isteni kiáltás

1996. április 14. Láncszemek

maszk helyett fátyol
józanságom gátol

1996. április 14. Nem teszem

jelmeztelen
jellemed
jellem
jel vagy
adj jelet, hogy megleljelek
benned, veled,
jeled legyek

1996. április 14. Jelenés

A szerelem nem valóság.
Csak egy érzelmes francia dal.

1996. április 15. Gyöngyi Titka

Hordozom a tegnapot.
Testemhez tapad, mint sár.
Koldulom, szégyellem,
Vállalom, elásom a jelent,
De megélem,
S nem fogom a holnaphoz bilincselni.

1996. április 14. Áttörve

Nem fogok félni.
Ha halálodban részt vettem,
Életed is megszerzem.
Könnyű volt a szögeket verni,
Most mégis
Sziklát jöttem gurítani.
Üres leplet megcsodálni,
Emmausból visszatérni.

1996. április 14. Emmausból rohanva

Cserépedény! Ne törd össze!

(2. Kor.4:7)

János 3:2

Jövök hozzád éjjel
Kérdést és félelmet kötözve kéréimbe.
A nagy tanácsból
a Nagy Tanácsért.
Remegve formálom a hangokat,
hogy ki merjem mondani:
Mester. Barát. Isten.

Lopakodom reménykedve a sötét sikátorba.
Mégkötöz a tudás, a törvény - silány forma.
A te titkod az élet
Tisztán, szívből éled.

Én csak belőled kérek
Nemsokára megöllek
Hogy később benned éljek

Mester! Én csak nézlek.
Térdrehullva kérlek:
Tégy csodát!

Segíts, hogy ne féljek!
Negyednapos sírhelyemből
Országodba lépjek.

1996. március 31. Könyörgés Kóró

A Menny bejáratáig

... de addig elporladnak terveim
elégnek a szennyeim
felszáradnak könnyeim
megtisztulnak vágyaim

1996. szeptember 11. Kapuban majd

Gyűlölöm a gondolatot melyből hiányzol
Taszít a pillanat amely nélküled pezseg
Menekíts ki, mert elpusztít a füst, a csalás
Egyszerűséged fürdőjére vágyik szennyes szívem

1996. május 5. Várfal

János 20:26-29

Az ajtóm zárva van.
Jöjj be, Jézus!
Állj meg középen!
Adj nekem békességet!

Találkozzanak ujjaink,
Teremtő és pusztító ujjak.
Érjenek össze kezeink,
Áldó és becsapott kezek.
Forrjanak össze oldalaink,
Átszúrt és elkényeztetett oldalak.
Találkozzon hitünk,
Valós és kételkedő hitek.

Távol vagyok, mert hiányoztam az első találkozóról.
Most látok, bár könnyeim ködében kószálok.
Most hiszek, boldogtalanul,
De megérintettem sebeid,
S tudom, hogy ez fáj neked.
Segíts hinni!
Boldogan, fájdalom nélkül.

1996. május 5. Tamási

Koporsó zongorából rikoltozik
A fekete magány
Hozzátapad a vágy
Belédmar a süket hiány
Melletted az üresség páholyában
Minden jegyet eladtak már

Hidd el, most kell hazatalálnod.
Valaki vár és valós szeretettel védelmébe vonz.
Vércseppekkel vigasztal
Virágszirmokkal virrasztva vigyáz.

1996. július 22 és 23 éjjeli zongoraest

Megpihenve
győztesen
Babérsivatagban
újra hűséged
sarjaszt reményt
Köszönöm, hogy szeretsz.

Vasárnapi nyugalomban
Csendben, hatalomban,
Biztos kézzel vezetsz.
Lehámoztad rólam
Emberi köteleim,
S eldobva szabad szárnyalásban
Fészket kínált szelídséged.
Megpihenve, győztesen
Szeretsz, vezetsz.

Közelebb, mint a bőröm
Részenként, mint a levegő
Bennem élsz.
Hívsz, hogy megtapasztaljam,
Tiszteljem, s kimerítsem jelenléted.

Megpihenve
Győztesen
Megalkuvás nélkül.

1996. szeptember 1. Rúgyekben

Tengeredbe lépek
Széttáru az élet.
Egyiptomban félnek.

1996. szeptember 1. Vörös Tenger

Te győztél bennem
Én semmit sem tettem
Tiéd a hála
Meg vagyok találva

Megvédtél engem
Átformáltad lelkem
Régiből az újba
Ráléptem az útra.

1996. szeptember 1. Zsoltárdal

A titkom a seb, a heg,
mely összevarrt veled.
A megoldás a karcolat,
mely vérré tette arcodat.
A harcvonalban
harcod voltam,
szavaimban
szavad voltam.
Igazságban gyalogoltam,
hiányaim megtagadtam.
Győztesedként babéért kaptam.

1996. szeptember 1. Dobogókő

Mennyei Házirend

Bűnről nem beszélünk
Testvért nem ítélünk
Gyengét felemelünk
Álarcokat nem viselünk

Egymás kincseire vigyázunk
Harcosaink mellé állunk
Rosszra is csak jót kiáltunk
Életünk az igazságunk.

1996. szeptember 11. Portaablak

A válasz előbb volt, mint az el sem hangzott kérdés.
Előbb volt bocsánat, mint a gyalázatos sértés.
Korábban volt hajnal, mint árulás és szégyen.
Először lett fény, s csak később Nap, hogy égjen.

1996. szeptember 15. Törvény

Dal

Tudom, lesz majd egy nap,
ahol nem lesz már könny, ahol nem lesz fájdalom.

Lesz majd egy társ,
aki nem hagy el, aki folytatja dalom.

Lesz ott egy tó, egy út,
melyre mindig fény ragyog.
Ahol nem érzem azt,
hogym emberek közt egyedül vagyok.

Lesz ott egy fal,
ahol megtorpan majd minden gyűlölet.
Mozdulatlan tenger vár,
mely elrejt minden bűnömet.

És tudom, hogy lesz ott egy kéz,
amely nem engedhet el.
S a hegycsúcson majd kereszt áll,
melyben nincs szögeknek hely.

1996. szeptember 10. Kandalló

Követ dobni nem tudsz büntetlenül.
A pillanatban, amikor köved megkarcolja a vélt vagy valós bűnöst,
A törvény szilánkot vés büntetlen kezedre.
A legkisebbet védi,
A legnagyobbat alázza.
Igazságot formálva,
Bölcsességet találva,
Büszkeségem gyalázza.

1996. szeptember 29. Kőbánya

Refrén

Kérlek, ne menj vissza
Nem lehetsz így tiszta
Ne fordulj most hátra
Nem találsz hazára

Nincsenek korlátok
Nem vár rád csak átok
Tönkretesznek gyorsan
Mondd, reményed hol van?

1996. szeptember 15. Kér

Ének

Egyszer már rád talált
A Mindenható Isten.
Tüzet gyújtott benned,
Hogy felmelegítsen.
Azóta is várja,
Hogy hallgass szavára.
Minden percben hív,
Mert felépült a híd.
Kedvesen szólít,
Hogy vedd Őt észre végre,
Nem tagad meg téged,
Markába vagy vésve.

1996. szeptember 15. Oszlop

Kérdések - Válasz

Hogyan tudsz engem még így is szeretni?
Éhező gyermeked mindennap etetni?
Miért van az, hogy kezed mindig vezet?
Mert lényed az IGEN, s nem hazudhatsz *nemet*.

1996. szeptember 15. Oltár

Nem mer sírni
Nem hagyja el medrét
Forrón szilárdul a jellem

Melegséget sugároz
A csendben betöltött küldetés

1996. december 9. Jellom

Kavicsok

A bölcsesség és a mindennapok
Az emlék és fontosság
Ritkán talál egymásra

Ha egyszer eljátszottál egy csodát
Soha nem fonódsz köré ismét

Ünnep és ünnepelt
Csak árnyékai egymásnak

1996. december 9. Kandeláber

A törvény a szeretet
A jó hír a béke
Átdöfi a kezedet
Sarat alkot vére

1996. december 9. Szabad-e

Faggyúban alvadó vér
Alámerülő pusztulás
Könnyező oszlopok

Megsebzett tömlőből
Gyógyító balzsam
Műanyag szimbólumok között
Ideje elindulni Betlehembe

1996. december 9. Határon állva

Levél

Győztesnek lettem teremtve
Hát, úgy is kell élnem!

Szeretettel egy cserépedénytől

1996. augusztus 11. Hímzett címzett

Vonz a teremtettben a Teremtő,
A lázadás, a szendergő,
Az ágy, a csend, a lepedő,
A szél, a nincs, a temető.

1997. március 8. Márvány

Lemondok a jogról, hogy szeress

Évek küzdelme rokkan most porrá
Virágok illata enyészik el
Lemondok a jogról, hogy szeress
Mert még a gondolat is kiszolgáltatót

Könnyekből préselek vigaszt
Szégyenből reményt vajúdok
Lemondok a jogról, hogy szeress
Elvesztem, vagy megtalált vagyok

1997. március 8. Menj!

1 János 2:15

Sarokba fordított fény.
Messze vagy.
Hallgatom a zajt, de nem értem.
Itt minden gnóm.
Örömben vagy vágyban, önző álruhában.
Sarokba hajított ártatlanság voltál-e?
Nézem a szépet, de üres.
Itt minden elmúlik, s én ezt úgy utálom.

1997. március 8. Tovább

Mindvégig a belső küzd a felszínnel,
S ez egy olyan harc, amit csak a földiek kapnak
Tapasztalás tarisznyájukba.
A könny nélküli országban,
E harcnak még emléke is feledve lesz.
De addig, én vágyon és félttem,
Elbújok, de nézem,
Elhiszem, mert kétlem,
Szeretetlenben vérzem.

1997. március 8. Kikötőben

Ismerem a szerelmet, de ő nem ismer meg engem
Ismerem a szerelmet, de ő nem ismer még engem

1997. március 10.

Egy musical homályos emberfeletti teljesítménye

Korlát a bőröm, ahol bensőm véget ér.
Korlát a szabály, mely kilöki azt, ki máshogy remél.
Korlát a közeledés, mert közben
Valahonnan mégis elmész.
Korlát a bántás vagy tévedés?
„Élni önmagában is életcél”

1997. március 11. Ól-Bp.

Versenyre kel a nemes vágy s az eltakart emlék.
Belül, akarat nélkül, csöndben küzd az árnyék.
Részvét hiányában, sötlan könnyekkel várnék.
Sírok az Istentől való örök szeretetért.

1997. március 2. Cső

szabad szeretnem
szabad engednem
szabad temetnem
szabad nevetnem

szabad megszeretnem
nem szabad megszereznem
fontos elengednem
tilos kinevetnem
örökre betemetnem

1997. március 14. Castshovenight

Másnap

Enyém a reggel ünnepe
A szellő simogató ujjai
A csend csodája
Az együttlét emléke
S a remény, hogy most is itt vagy

1997. március 17. Reggel

Tavas

Bátor virágok leselkednek
Izegnek-mozognak a rügytokokban
Pajkos játékba kezd a szél
Lassan fölmelegedik a beton
Levelem érkezik: vége a télnek.

1997. március 17. Tavaszí út

Titkaival körtáncba hív a hajnal.
Porszemekbe rejti üzenetét a születés.
Fáradhatatlanul újra kopogtat,
S hömpölyögve tódul belém az Élet.
Istenem!
Ma reggel mozdulatlanul körbejártad a szobám.
Mellém ültél.
Patakok vidámságát, folyók békességét,
Esők könnyeit, tengerek hatalmát adtad.
Egy kicsit mintha bújócskáztunk is volna.
Hallgattunk és beszélgettünk.
Nem féltünk, nem fáztuk, mert tudtuk:
Ma mindketten közelebb ültünk le egymás mellé.
Gyere el holnap is! Várni foglak.

1997. március 17. Pokrócon a kékbén

Bőröndre ragasztott aranyeső
Búcsúzkodó kezdetek
Mégsincs hatalmam rombolni
Megszerettek

1997. március 17. Enyém

Miatyánk töredékek

Felismerlek csöndes szenvedésben
Harsány napsütésben
A csúnyában s a szépben
Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség.

1997. március 16. Hegyoldalon

Kergetőzünk a megtettesült szavakkal.
Fonémabirodalomban polcokra rejtőznek titkaink.
Lefelé csöppenő vér.
Elmulasztott félelmeink miatt kiszáradtunk.
Szeretetünk csak emlék vagy kötélreménység.
Törékeny harcosok, szent hírvivők,
Másokért feláldozottak, átszögezettek,
Leköpvé, bemocskolva,
Hajnali tagadások szégyenében,
Remegve, de győzelmi mámorban,
Húsvéti sziklazörejben,
Olajillatban, virágszirmok közt,
Rohanó lábakkal bandukolunk,
Tengernyílást remélve, újra negyven évbe,
Emmaus és Jeruzsálem közt.

1997. március 24. Emmaus és Jeruzsálem között

Hústestbe ékelve
forrongó énekbe
sötétbe rekesztve
sírva, de nevetve
könnyező reménybe
Golgotám hegyére
halálból az életre
keresztre feszítve
találva keresve
biztosan remegve
félelmet temetve
bántva és szeretve
helyettem cserébe
gonoszt is legyőzve
Isten lesz szegezve
szívemnek sebére

1997. március 28. Sebesen

Szánalmasan

töviscsarnok
ajándékarányék
melléd ülök, s csak nézlek
bátran nézhetsz feketének
csillagpor áztat
összemorzsolts mázat
tépek le arcomról
felhő ül a házra
kutatva, kiáltva
fohászkodom tisztaságért

Bár minden emléket elhantolhatnék!
Minden szilajságot megköthetnék!
Gyászban ünnepelnék.
Végleg elrepülnék.
Kincset megtalálnék.

karcolsz és fáj még
harcok és törpék
tövis és ajándék
csarnok és árnyék

Mégis minden öröm.

1997. április 14. Ünnepen

Kiégett vágyak összegyűrt ágyak
kalandok és árnyak szerelmek kik várnak
magam mögött már

üresen, eléd zuhanva
dadogva kérlek;
Ne bánts!
Haza jövök. Hozzád.

1997. április 14. Benyitva

Szerelmesvers - szerelmes vers

Ne aggódj, kedves!
Mert kezem mindig felmelegít, még olyankor is, ha
remegsz a szavakért, melyben kéred, hogy birtokoljalak újra.
Ne aggódj, kedves!
Őrzöm a titkainkat, az éjszakát, a reményt, a könnyet,
a hosszú percet, a pillantást, a csodát,
a hajnali ködöt, a lélegzeted.
Ne aggódj, kedves!
Szívfényképem van hosszú hajadról, mely felsöpri a tengert.
Préselt szirmok a csillanások a szemeidben.
Ne aggódj, kedves!
Megraktam a tüzet.
Kulcsunk van a szerelemhez.
Ne! Most ne aggódj! Kedves.

1997. március 14. Talán(y) vagy

Reggeledvard Grieg

Szorítalak Istenem, romboló kezeim befáslizva.
Kapaszkodom.
Hang nélkül, félhomályban értjük egymást,
s te elnézed nekem a felesleges mérföldeket.
Bánt, ha sírok?
Folyóparton hempergünk, mint ártatlan gyermekek.
A nagy balettben átszaladunk a színpadon.
Mellettünk táncosok forognak, s szökdécsel a hajnal.
Együtt sodor a melódia, a fénykikötő.
Csillámokon érkező paták elől rejtőzünk, s
gáncsot vetünk a surranó alkonyinak,
s közben szorítalak Istenem.
Gyógyult kezeim összekulcsolva pihennek.

1997. március 14. Hangország szemeimben

Ima

Kérlek, vigyázz azokra, akiket szeretek.
Én megpróbáltam, de én nem tudok.
S ha rövid időre mégis velem vannak;
Add kölcsön a Te érintésed.
Formáld fogaim közt teremtő szavaid.
Cserébe megvigasztalom őket.

1997. március 17. Alku

„Nem! Nem töltjük a nyarat ebben a fősvény országban, ahol soha nem leszünk mások, mint eljegyzett árvák.”
(Arthur Rimbaud)

KAPSZ EGY NAPOT ARTHUR RIMBAUD

1997. április 16.

A most következő néhány sor egy egész Napos titkos találkozás párbeszédeinek töredéke. Versekben felelgettünk egymásnak, s közben kavargott a por, a vágy, a film és a homály. A kérdések, a válasz és a keresés ... Változott a fény, a kedvesség, s mindketten elhalasztottunk néhány fontos találkozást, de mégsem éreztük úgy, hogy áldozatot hoznánk. Szorosan egymással szemben ültünk és mégis egymás mellett. Már majdnem baráti volt, ha nem lett volna annyira taszító és annyira egzotikusan rejtélyes. Találkozott a mély és magas, a harsány és a fülledt csend. Távolban halkán kísérték a klasszikusok ...

A HAMIS KAPCSOLAT

a valóságban átdöf
a képzeletben megcsókol

a valóságban meggyaláz
a képzeletben elfogad

a valóságban megsebez
a képzeletben melléd ül

a valóságban végletes
a képzeletben harmonikus

a valóságban belőled él
a képzeleted belőle él

a valóságban testi
a képzeletben testi

a valóságban

- költőd anyyala gonosz
- másznod kell, hogy írhas

SÍRKÖVEDRE:

Egyben több voltál
Mindent megkaphattál
Némaként is beszéltél
Égtél, de mégsem éltél

ágybálvány
vágybálvány
gyűlölnél, ha értenél
távozóban
kerítés mögöl lovak
bámulnak
tovahaladok mégis

Egyetlen gyógyszerem
árván maradt álomom
Ott lapul megkötözve
elázott párnámon

Meggyűrve ébredek
titkok között fázom
Nem vagy itt - én sem, hidd el
Talán nem is bánom.

Bocsánat. Ma mégsem láthatsz.
Titok kell, hogy legyek. Ma nem gyalázhatsz.

Ahogy élek költészet
rabbá válva bölccsé tett
Ahol élek mennyország
könnyeimben köszön rád

Megsebezlek
Úgy szeretlek

---

rügyek és hó
ha itt vagy is hiányzol
csak vendégségbe jöttem
hogyan töviseim megköszönjem

Várlak haza.
Lángom felcsavarva.
Kezem, mit tegnap levágtál,
ma újból visszavarrva.

Máshol van az igazi
Itt minden csak árnyak
Átszúrt kéz kell ahhoz
Hogy oda letaláljak

Hajnali könnyek betűalakban
beállnak polgárnak kemény, szűk kalapban
nem hordozunk titkot, álarcunk levéve
vállalva a halált, önként állunk félre
elástam az esélyt, hogy szabad legyek végre

Költőóriás
embertörpe
Vállaidon ébredtem
Egész nap együtt voltunk
Estére meggyűlöltelek
Vagy talán csak sajnállak

ORAISON DU SOIR

Léleklakó vitorlád menetje
sivatagok homokjába temet be
közös álmunk hamuvá korcsosult
lecsiszolt évgyűrűk szövetjébe
én mégsem fogok elsüppedni
fáj, hogy szennyeidben elcsurogtál
létező esélyben némán elsovadtál

Puha bőröm véresre markolva
elfordítja a táblákat

Nagy lángokban állva találtam hazára
Életben halálra üszkös Golgotára

VÉGRE

Öröm, hogy érthetek
Szabadság, hogy írhatok

Csak a sorrend rossz:
Előbb vagyunk testben
Határok és zárok közt
sűrű rengetegben

csak a sorrend más szenvedj hát, hogy élhess
földi angyaloknak minden lehetséges.

Elétek gurítottam a Napot,
de elmenekültetek előle.
Rátok bíztram volna,
hisz nem perzsel és nem éget,
csak világít és felolvaszt.
Elétek gurítottam a Napot,
de visszapattant páncéljaitokról.

1998. május 8. Nem fejlődik a kertem

... ennek vége, értik?

Válasz egy levélre P.V.-nek

Tövisbe fektettek
gyengévé lettem én is
Mebántasz, s én magamra haragszom
Belül sorvadok
a teremtett szépségem csökevényesedik
Hiányzik Isten
és hiányzik a szenvedés
Megtalált szerelemért táviratozom: „Gyere! Siess!”
Izzásban vánszorogva
remélve kapálózva
időre van szükségünk
Baráti kiáltás
Betűkönnyek, borítékba bujtatott bűnök
Hiányzik Isten
Megtaptad a szenvedést,
már csak egy dolgot kell elveszítened:
Máté 8:35

1997. április 26. Halálkeringő

Ma annyira szépnek láttalak
Nem számított a gordonkahúr gyászéneke
Nem létezett a könnyes Via Dolorosa
Egyszerűen közel jöttél
Töviskoronád karcolta homlokom
megfeszült vállamon az öröm
Izmaimba tisztaságod rejtett erőket fröcskölt
Nem volt kert, kő és halál
Nem szólt kakas, nem versengett penge és kard
Nem kísért gyógyultak moraja
Ma hajnalban annyira szépnek láttalak.

1997. április 27. Saját szobámban

Kincset tárok eléd
Nem remeg a kezem
Nem is engem hallgatsz
Valaki nagyobb van velem

1997. április 19. Társ

Mégis Mégsem

Felhők költészete
Könnyek gyűjtőhelye
Reménypokróc átszakítva
Gyűlölködés eltompítva
Eső és cseppek és tócsa
Titkok pecsétekbe nyomva
Testben gyötrődő angyal
Kalandokban nyargal

mégis, mégsem
adtam, kértem
bíztam, félttem
sírtam, égtem

Könnyek költészete
Felhők gyűjtőhelye
Gyűlölködés átszakítva
Reménypokróc eltompítja
mégis, mégsem.

1997. április 19. Felhőles és ...

Egyik ölből másik karba
hegycsúcsokról sivatagba
félelemből büntudatba
mindig igazolom magam
minden elég

1997. április 21. Vedd el

Nem volt más, csak ennyi;
Szögeket mentem szedni.
Nem lesz más, csak ennyi;
Örökre melletted lenni.

1997. április 28. Kert

Reméltem, hogy nem igaz,
de ma láttam a zsinórt,
mely szüntelen rángat.
Marionett kötelékre
fény zuhant,
megcsillant, elárult.
Tudom hol, honnan,
s hogyan kapcsolódik.
Nincs csend,
mégis zenél egy húr.
Reméltem, hogy nem igaz.

1997. május 4. Damilok Hullnak

a hűségem vigyáz és véd
a hűséged vigyáz és véd
ne engedd, hogy védtelenné váljunk

1997. május 5. kulcs

Országhatáron

Egy másik világot megtapasztalni, sőt érteni, itt nem lehet.
Hűség nélkül szerelmet,
fásli nélkül sebeket,
kép nélküli keretet
kínálnak mindössze.
Miért, kiért, meddig, honnan? - csak találgatsz, csak fejtegetsz.
S egyszer a hajnalban, a ködben
s a ficáncoló hullámok fodraiban megérted, hogy
nem illik az előszoba kulcsa
a királyi trónteremhez.

1997. május 5. Országhatáron

Árnyék, láng és gyertya
szögre lett akasztva a
hideg, a zord s a szégyen
Nem szabad, hogy égjen!
Nem szabad, hogy égjen!

1997. május 5. Csonk

Amint lehet, emlékezem ismét a tiszta vágyra
Királyom igazára,
S kapukat nyitok meg a változás előtt.

1997. május 5. Akarom

Ne kérd tőlem számon
Ne lopd el az álmom
Most még virágot nevelek
Csendbe merülve nevetek

1997. május 5. Süketen és némán

A közbenjáróhoz (J.)

Messziről simogatsz
Megtalált az imádságod
Szögekhez szelídít szándékod
Titkaiddal csodát cserél a csend
Forrón olvadok szivárvány szívébe

1997. május 5. Sikerült menteni?

játszottunk,
s elkezdünk hinni a másokban is
harcoltunk,
s legyőztünk minden emberit mi közénk állt
ajándékoztunk,
s kegyelmet hintettünk aranytévedésbe
találkoztunk,
s elkezdünk megérteni, mi is az igazi szeretet

1997. május 7. Megtörtént

idő kell a szeretethez - szelídségi idő
idő kell a kegyelemhez - megértési idő
idő kell a fegyelemhez - érettségi idő
idő kell a kereteknek - lerombolási idő
idő kell a gyermekeknek - gyermekségi idő
idő kell a szerelemnek - feláldozási idő
idő kell a sebeknek - gyógyulási idő
idő kell a bocsánatnak - irgalmassági idő
idő kell az áldozatnak - golgotai idő
idő kell a végtelennek - időtlenségi idő

1997. május 8. Idő kell

Én háborúról álmodtam
és majdnem olyan volt, mint a mi békénk.
Könnyekről álmodtam,
de olyan volt, mint a mi mosolyunk.
Fájdalom és gyász ébresztett,
ami szinte olyan volt, mint a mi ünnepeink.

1997. május 12. Igaz rejtő éj

Gyülekezeti igazolás

Szeretemben törvénykezem
Mert ezt én így képzelgetem
Szeretem, ha törvénykezem
Könnyen rabbá tehet így a kezem.

1997 május 17. Haragtalanság

Az Élet Kenyere - Használati utasítás (János 6:35)

Az élet kenyérének a héját is meg kell enni.
Abban van a sok tápérték.
Ne kenje meg vajjal,
mert elveszíti természetes aromáját.
Rendszeres fogyasztás esetén
bátran eladhatja előre megváltott sírhelyeit.

1997. május 17. Morzsaturkálás

A gyermek, aki mindenkinek integet

A gyermek, aki mindenkinek integet
bennem szólít belül
Elrejtőzne úgy, hogy mégis lássák,
de jó tudnia, hogy keresik.

A gyermek, aki mindennek nevet ad,
s uralma alá hajtja a földet,
Nem tudja szelíddé tenni
a törvényt, a gonoszt, a bántást.

A gyermek, aki örül a reménynek,
a fűszálnak s a gyöngye szélnek,
mindig szenved, ha bántják a szépet.

1997. május 16. Gyermekpalánta

Ahol a szabadságban helyet kaphat a rossz
s a rabságban a jó
ott harcol az egyszerű a széppel
a sötétség a fényvel
keretek a képpel
magasság a mélyvel

1997. május 17. Tereken

Altató

Aludj, te kis gyermek
soha nem vagy árva
Szerető Istened
Küldött e világba

Most pihenj csak, gyűjts erőt
mindjárt itt a hajnal
Holnap majd folytathatod
harcod önmagaddal

Korlátokat nem, csak
tisztá ösvényt kaptál
Esélyt, eget, szárnyat
fedezd fel, hisz rád vár

Értsd meg hát a tervem
Bennem élhetsz bátran
Álmaid és kincseid
Én már megtaláltam

1997. május 19. Pihenj meg!

Vagy - hogy - még - de

Körök kúsznak elém
minden megmozdul hirtelen
én most még dönthetek;

értetek vagy köztetek
élvezve, hogy szenvedek
építve még törhetek
rombolva, de menthetek

1997. május 17. Tövisbetűkkel

vörös falak
levendula árnyékok
bíbor tornyok

csiszolt jelen
simogatott múlt
várt találkozás

eljöttem, s most
itt is vagyok tényleg

tiéd vagyok végleg

csak előre nézek
nem tévedek, érzek

átragyog a fényed
régóta nem félek
meghaltam, de élek

1997. május 27. Kiöntött olaj csurog rám

Üres szobában
visszhangemlék keresi
esőcseppek homokba rejtett nyomait,
Keretfájdalmak
Indulatkönnyek szögeznek át
azt, akit ragaszkodásod félt.
Mennyire kiszolgáltatott, ki szeretni mer!

1997. május 29. Láttam, ahogy elmentél.

Földtemplom, agyagsebek
s a víz, mint vér vág ösvényt
magának a sárban.
Nézz felfelé, nehogy
elveszítsd könnyeid!

1997. május 29. Napország

Chanson

Csak érjen össze vállunk,
és soha el nem válunk.
Csak sétáljunk a hóban,
saját nyomainkban.
Csak találkozzon kezünk,
már nem szégyenkezünk.
Csak lobogjon a fáklya,
velem nem vagy árva.

1997. május 29. Dúdolom a füstben.

Üvegbe rejteném a tengert.
Meg is próbálom.
Óvatosan, büszkén hordozom féltett kis üvegem,
pedig csak silány, csak rész, csak remény.
Hiszen nincs és nem is lehet benne a
vihár félelme, a halak éneke,
a hullámpalást, a bátrak küzdelme, a kék.
Nincs benne a tenger.

1997. június 8. Tenger

Eljöttem, hogy ne csak itt legyek,
hanem találkozzak is Veled!

1997. június 8. Bejöhetsz!

A taps mögötti csendben,
a győztes küzdelemben,
a sikerben, a fényben,
a földön is az égben
egy gyermekharcos áll.

1997. augusztus 25. Sopron - Babérlehetőség

Csalán csend
leszögezett száguldás
leveleket tépkedve
gyermekként számolom:
Szeret. Nem! Szeret!
Szeret. Szeret.
Szeret. Szeret.
... és Isten gyöngéden
megsimogatja a buksiagóniámat.

1997. augusztus 25. Úton, de megpihenve

George Winston - Forest - 17

igazi ismeret
megértés szeretet
utánam jön
mellém fekszik

nem szól
csak itt van

szellőtáncban
patakcsobogásban
rezzenésben
virágízben
nyugodtságban
távolközelségben
és a csendben

a hangos csendben!

1997. augusztus 25. Fák között

Életem első ölelése
amit nem akartam
sebeket felvakartam
hagyott magamra
legjobb veszteségeimmel

Ne kényszeríts bele te kedves!

Életem első ölelése
amit nem akartam

Morzsáit már betakartam
Amit lehet elhullattam
Fala mögé elszaladtam
Pajkos gyermek menekül így
szigor és bot elől

Néma tanúként
felperzselődött
augusztus sírdogál

Nádasból, tisztásról
erdőből csend szökik

Életem első ölelése
amit nem akartam
betonba falazta rohanásom

Riadva üresen egyedül
vártam, hogy vége legyen
s, hogy ne szurdaljon tovább
a hazugság, s a részvét
kezem ellök, szándékom széttép

Életem első ölelése
amit nem akartam

Harangok kondultak,
s én gyászban elballagtam

1997. augusztus 22. Hazugságszorítás

Lukács 11:11

most kígyónak tűnik a hal
s a skorpiótozásom mar
kérek, könyörgök, és fáj a dal
csak tisztán ölelni vágy a kar

1997. augusztus 25. Sopronba rogyva

szótemető
csendhalál
Ne mondd ki

elég, ha tudom legbelül

elhagytalak
elhagytál

parazsat markolnék
hamut szorítok szívembe

elég, s
ezt tudom legbelül

1997. augusztus 25. Tornyok között

Szonett szerelem barátom szívében
Költői kegyelem Istenem kezében

Szépségüktől távol
lenézek a dombról
Ígéretem tombol
hisz búzaszem és konkoly
mérettetik miattuk

1997. augusztus 22. Felsőnyék Harmóniájában

Lemosva rámtapadt féltést
Lelépve százezer lépést
Lemondva csendben magamról
Új élet születik halálból

1997. augusztus 22. Domb

Csalánba ülök és
örök hűséget csonkítok
rosszul fordított műalkotás érzéseket
vártam, de vége.

Nem hazudhatsz nekem Babilon
Nem sebezhetsz meg hazugság
Pusztaságban harangszó
Gyalázatban ígéretek
Talpra áll a ledöngölt büszkeség
és nem jár arra egyetlen ember sem.
Nem cseréllek fel Mindenható!
Távoli csened, közeli erőm.
Ma újból megmentettél!

1997. augusztus 18. vadkert

Elmegyek még egy útra veled
Önző módon szorítom a kezed
De elengedlek, ha ez lesz később kincs
Megbecsülve minden percet, mely nincs
Elválunk, ha ezt kéri az Isten
Reményünk: A holnap más lesz minden.

1997. augusztus 22. Bandukolva kihalt utcán

Ilyen ritmusban élünk
Fáradtan is félünk
Sötétben is nézünk
Hamuban is égünk.

1997. augusztus 29. Debrecen

Bántás szavait nem értem
Szeretet szavait nem ismerem
Emlékek szavát nem hallom
Ítélet szavai nem találják el
Vannak kincseim szavak nélkül

1997. szeptember 2. Hazaérve

Ablakban várlak
Vajon eljössz-e megmenteni?
Várlak.
És minden látható fűszálra
Ezer szeretetharmat hull
És minden kételyre
ezernyi biztos feszül
mert minden ördögre
millió angyal jut

1997. szeptember 2. város

Reggeli csendben
Csak az óra ketyeg
s melletted szuszog akit szeretsz
Nem érsz hozzá,
nem szólítod
Álmait becsülöd
s szívből örülsz, hogy most még itt van

Ugyanaz a levegő éltet
Ugyanúgy rettegünk a zajtól

Titokban s harsányan szeretjük az életet
Reggeli csendben
Hallgatlak, bámullak,
S megértem, milyen nagy ajándék
emberhez is tartozni.

1997. szeptember 3. birtokollak talán

Hogy újra folytatódik,
hogy növekszik, hogy gyógyul
hogy mélyebb és igazabb
tisztább és feltétel nélküli,
Köszönöm!
Hogy győztes és szilárdabb,
bátrabb és erősebb,
ez mind jel, hogy még mindig hiszel bennem.
Köszönöm!
Elfogadom!

1997. július 22. öledben kuporogva

Sírokon virágcsokor - nem halált jelent
Szavak búcsúzáskor - nem véget hordoznak
Hajnali álmoság - nem fáradtságot rejt
Nem hagytalak el!

1997. július 22. gyász nélküli séta egy temetőben

Korhadt betonkeresztek díszletében
Összekulcsolt kezekre közös könnyek kövülnek
Néma ez az ünneplés
Hangtalan a homály
Titkok tárulnak, tövisek tompulnak
Angyalszárnyak suhogása
babérkoszorút igazít fejünkön

1997. július 23. nem pusztítva

Messzire megyek.
Messziről is jöttem.

1997. július 23. Nézz rám!

kereszteződött
az út az idő
elágazott
a szép és hazug
átértelmeződött
a közel a távol
s én elmellőzők szavakat
s nem értem, mert
fonéma, mert hang, mert betű csak
a mindig
a biztos
a tényleg

1997. július 20. tényleg

Töviskeretben ártatlanul sarjad a szeretet
Ihlet nélkül, időtlenül támadja a bűn
Versenyeznek a kártevők
S a titok csak legyintve nevet
Mert nem érti bogár, gyom és rágcsáló
Ez a bimbó -bár még nem nyílt ki-
mégis elpusztíthatatlan

1997. július 20. A virág.

Nem is adhat ember,
vagy csak nekem nem jutott
barátságot, mely hűséges is,
Hisz a percben ígért örökkévalót
s még nem fordult egyet sem a Föld
mégis elfelejtve a pátoz, a biztos "szeretlek".

Nem is létezik, vagy csak
én nem találok a szöget,
melyre hiány, fájdalom, vágy kerül
falhoz préselve
végleg eltemetve

Nem is adhat testvér
-vagy csak nekem nem jutott-
vigasztalást, mely
reménye egy másik ország
egy zúzmarás hajnal
egy "melletted ébrednek, bármi lesz is itt vagyok."

Nem is létezik,
vagy csak én nem találtam
a teljes veszteséget
mentséget önmagamtól
s az igazságba burkolózás
mindent magábazáró pecsétjét,
mely ráüti a porra, sárra
a szégyenre: „Elfelejtve!”

mégis ...
tudom, hogy létezik ...
de hiányzik.
Nagyon!

1997. június 11. Hiánykürtő

van aki ha felfelé néz, megmozdul benne a félelem
van aki csillagot lát, s reményt számlál
van aki könnyeit szorítja gátba
van aki nem mer
van aki igazi
van aki
van

1997. július 30. One

Reggel

Még folyik a víz
Még gyűrött a pokróc
Még peng a húr
Még nem kötött meg a cement
a gyűlölet mellőzöttségében

Nem fogom az egyszerűbbet választani
Meküzdök érted
Ha csendem moraja nem torzítja zajlásaid
majd türelmem és kitartásom karcos sebet rád
Ez a perc is szent
Félreállított várakozás
Megtrágyázott hűség
Még folyik a víz
Még gyűrött a pokróc
Még visszavárlak

1997. július 22. Szobafojság

Nélküled is veled voltam.
Könnycseppjeim összefogtam
Bolyongtam és bandukoltam.
Zokogtam de reményt loptam.
Nélküled is veled voltam.

1997. július 22. Különös társaságod

Lépteinkben engedelmesen
jelképek érnek össze
Szemeinkben sóvárog a hely,
ahol nem kell magyarázkodni
Marakodtunk, s most lappangva gyógyul a remény
Még nem rontottunk el mindent

Erdőt irtok, ha
szétmorzsolok egyetlen magot
s mégis ihletet öltem én -gyilkos.

Vésem a jeleket, szellők páncéljába,
találj rám megint.
Talán még nem rontottunk el mindent.

1997. július 22. helytelenül

A mélység és az áldozat
testkeretbe tördelt
a kétség és a kárhozát
hideg kőre térdelt

1997. július 20. sérülten, ápolásra szoruló

Csendes csillámok csillannak
Titkos tanúk tanakodnak
Szentek szitálnak szerelmet
Források fakadnak fogaidon
Bizalom balzsamozza bőröm
Vágyunk virrasztva vonzol

Kövülj meg perc, szilárdulj meg idő!
Maradjunk így örökre.

(Egyedül vagyok és emlékezem)

1997. július 22. harmat

Ez egy érdekes év
Akarni kell a szeretetet
mert bennem nem történik magától
Ez egy érdekes év

Ez egy érdekes év
Vigyázok valakire, s mégis bántom
Magamban elrejtett feloldozások
mosolyt ültetnek kínjaim hantjaira

Ez egy érdekes év

Ez egy érdekes év
Nehéz kimondani: "Bocsáss meg!"
Mekérdezem inkább:
Megbocsátasz?
Beengedsz?

Ez egy érdekes év.

Küzdelmek faragják mintáit
Sötétség oldja fel távolságait.
Nyárba fagyva
Kitakarva
Összefonódva

Ez egy érdekes év
Felvállaltalak.

199* egy érdekes év

Ember vagy és becsaptál
s én mégis örülök, mert
látom, hogy boldog vagy.

Ember vagy és különleges
én mégis kitartok, mert
tudom, hogy félsz.

Ember vagy és önző
én mégis öntözlek, mert
tudom, hogy szárazság vagy.

Ember vagy és hideg
én mégis betakarlak, mert
tudom, hogy árva vagy.

Ember vagy és hűtlen
én mégis megkereslek
mert nem tudok mást tenni
csak szeretni.

1997. július 20. Ígéretem Földje

Lassan lépek
s fenyőfák kísérek az úton
Színes köntös az ősz
gyöngyeit, s gombjait forgatja a szél

Harmat csapódik arcomba
Belső könnyek találkoznak
Vékony ágakat szurkál a köd
Avarpárnákba süppednek hiányok

Teremtő kezeid még nedvesek a sártól
s én csak csodálom világot
Térdre borulok Édenedben
Ujjaim pihennek tenyeredben

Benned bújok el
Mögötted rejtőzöm
Jó Veled.
Csak veled jó.

1997. október 1. Seattle, Washington, USA

Nyárba markol az ősz
Őszbe vájja fagykarmait
a megszelídített fehér tenger
elmosva színeit a napnak,
levélnek, emléknek, szerelemnek.
Csendes ez a tél.
Titkot rejt a hó.
Valaki jár-kei a fák közt
Tudom, hogy itt van.
Némán kiált, könnyei hópelyhek,
arcomba vág a szél.
Nekem súg az Isten: "Ne féj!
Kivezetlek téged is!"

1997. október 9. Medicine Hat, Canada

A bizalmod szabadsága
felhőket olvaszt viharba
virágot viszek oltárodra, s
közben
csenedben himbálódzva
biztonságodba kapaszkodva
utazom Golgoták közötti ösvényeken.
Keresztszálkák körmeim alatt.
Tüskegerendák útjelző tábláim.
Vércseppeket követve
tudom, hogy nem tévedek el.

1997. október 26. Sioux Centre, Iowa, USA

Elrejtve

Hangod a hóban
Lépteid a levelek zörrenésében
Szellemed a szélben
Titkod a télben
Könnyeid a kövekben
Bűneim benned

október bennem rejtetted titkodat

Mindent jobban ismersz.
Színeid el sem férnek palettámon.
Utaid mérgezetlen igazgyöngyök.
Te tervezed terveim.

A világ másik végén egy győztes őszben

Tövisekben bünt neveltem
Mégis szeretsz.
Aki voltam elfeledtem,
Ártatlanul tiéd lettem.

Élni tanít kereszted.
Örülni tanít esélyed.
Szárnyalni tanít kegyelmed.
Nevetni tanít reményed.

Trust and obey

Köveid elgördülnek utadból,
vagy dicsérnek szüntelen.
Ünneplésed elkápráztat,
s bálványok osonnak megalázva.
Sebek és bűnök menekülnek az éjszakába.
Vissza Nagypéntek magányába
a tövisagóniába.

Gyolcsaidba zártad halálod.
Villámaid templomfüggönyt hasítanak,
és mi -a hajnal gyermekei-
csak próbálgatjuk edényeinket
a feltámadás forrásából megtölteni.

1997. október 26. Sioux Centre, Iowa, USA

Barátot megvigasztalni,
átölelni, simogatni
Csak Isten karjaival lehet.

Ellenséget megáldani,
megszeretni, felmelegíteni
Csak Isten szívével lehet.

Titkokat megérteni,
felfedezni, továbbadni
Csak Isten értelmével lehet.

Mielőtt elindulsz,
szeretni kezd remegő szíved
mielőtt érintenél
nézz gondosan körül,
mert Isten a kertben jár,
s akar veled találkozni.

1997. október 26. megértve és elengedve

**Mindennél kedvesebb
(Máté 13:45-46)**

Tudom, hogy szólsz.
Hangtalanul a fájdalomban.
Süvítő igazságod homoksivatagában.
A remény gyógyításában.

Homályomból kiszakítod életem,
s új szívem új dobbanást dalol.
Bennem vannak válaszaid.
Mögöttem a szurokkincsek.
Előttem a megvásárolt gyémánt,
mely mindennél kedvesebb nekem

Csended szimfóniát fed fel.
Porzsákból portréid pislognak.
Itt vagy.
Most már én is itt vagyok.
Együtt vagyunk,
és ez mindennél kedvesebb nekem.

1997. október 31. Concordia, Kansas, USA

Megyek. Visznek. Mennem kell.
Ezüstfelhőkön és alagútban...
Csended harmóniát forraszt szívemre.
Távol és közel.

Megyek. Visznek. Mennem kell.

1997. november 24. Ezüstfelhőkön és alagútban

Nem akarom tudni, ki bántott.
Nem fogok visszaütni.
Nekivágok a második mérföldnek is,
mert ára van a szeretetnek.

1997. november 24. Heiden, Svájc

Mustármagot görgetünk felfelé
Leizzadunk, s mindenhol sír a test.
A szürke hajnal mögött
Gyermeki kezek raknak tüzet
a remény nevű folyam
oltárszikláira, s te válaszolsz.

"Felmelegítelek!"

1997. december 25. Sződliget

Aki először szeret, először szenved
Aki először ismer, először félt

1998. január 26. mindenhol

A világ jelű buszról le kell, hogy maradj,
ha Jézus vonatján egyre gyorsabban haladsz.
Különböző időben van csatlakozás
... és más az irány is...

1998. január 7. Menetrend felett mélézgatva

én elrejtve te megbocsátásban
én felismerve te jelen vagy
én engedve te engedve
szabadon együtt

1998. január 7. Otthon

Elégett gyufaszálak
dicséretetek emlékoszlopai
sivatagot átszelő
keskeny ösvény
tűzoszlop és felhő
tudom, hogy élsz

1998. január 1. Ablakban

vigasztalsz, ahogy épp' meghalni indulsz
átölelsz, amikor karjaid hátratörök
megsimogatsz, miközben rozsdá karcolja sebeid
felöltöztetsz, pedig a szégyen osztozik köntösödn

előttem jársz, s felismerem
-hisz beszélnek az útszéli kövek- nyomaid, s kertben, a dombon,
a pusztában, ott ahol belülről hallom sziklák görgetését.
Gyolcsaimtól szabadulva
minden nap az Újba bújva
követlek
az Emmausból haza felé vezető
tapsoló cédrusok között!

1998. január 1. Lillafüred

Decemberi ablak

Sír az üveg.
Előtte rács.
Fáj neki, hogy
kint hideg,
bent meleg,
s középen Ő
nagyonis
törékeny anyagból lett
falak közé teremtvé.

1998. január 1. Lillafüred

Felszáll az áldozat füstje
koromkönnyek nélkül, parázskétely nélkül
Felszáll az áldozat füstje.
Elfogadta a Vigasztaló!
Halkan üzeni: "Most máshol rakj új tüzet!"

1998. január 1. Hegyen

Virág a hó alatt (Ézs. 27:3)

A kertész télen is őrzi a virágot
bár senki nem tudja, tekintettel sem illetik
de a fagyos halál zárkájában is tudja:
élet lapul a hó alatt, ha nem adja fel
és továbbra is hisz benne.
A kertész már érzi az illatot,
lefestette lelkében szirmait.
Minden új reggelen tudja, hogy
pompája egyre közelebb van.
Nincs olyan hideg, szárazság,
vagy gyomközöny mely elpusztíthatná.

1998. február 2. Hó alatt

Máté 5:3-12

Felvállalak rongyaid s palástjaid nélkül is
Sebeid, s szépséged is megbecsülöm
Nem választhat el semmi sem minket
Mindent hátrahagytam érted, s bármi lesz is
vigyázni fogok rád
ha elszegényedsz, s lelked koldustól könyörög alamizsnát -
    megáldalak, s nevedre írom országomat
ha gyászodban, hajnalnak tűnik az éjszaka tudd;
    megáldalak s ölembe hajthatod sikolykönnyeid
ha becsaptak, s szelídséged tarlóján máglyák ünnepelnek bűnöket lásd;
    megáldalak, s tiéd a földem
ha kiszáradt a forrás, mely harmattal vígasztalt, fogadd el;
    megáldalak a teljességgemmel
ha kegyetlenül vergődsz ostoraidban,
rést ütök majd cellád tűzfalain, s hidd;
    megáldalak, nem ér el büntetés
ha nem ért s nem bólint az elázott,
elkoptatott, s túlfacsart mozdulatlan világ, érezd;
    megáldalak és láthatjuk egymást újra
ha ágyúk dörrennek,
s mindkét oldalon csak árkok támadják
a minden értelmet meghaladót, pihenj el;
    megáldalak gyermekem,
s beoltlak nemes virágaim pompájába
ha fegyverek versenyeznek halálodért, csendben várj;
    megáldalak,
s miközben dárdák ölik testem,
minden döfést lelassít szivacshúsom
de nem sérül e Földön
hontalanul árva igazságunk

Örülj, sírj!
Veszíts és nyerj!
Én alkottam a pusztaságot is,
s bármi lesz a holnap jelmezbálján
bármilyen fullánk vagy szerető simogat,
tővis, vagy babér állja majd utadat
Átölelve védlek.

Megáldalak.

1998. január 27. Olajban, borban

Négy négysoros

lassan futok
halkan üvöltök
kiabálva rejtőzködöm
élve halok meg

kavarog a víz
ember nincs
iszapból és sárból
kell az aranyat kimosni

még mindig
pedig már
talán mégis
hiszen tudom.

..... ?
..... !
..... -
..... .

1998. február 12. házban

Te nem az vagy kinek más lát Téged
Nem úgy szólsz, ahogy más hall
Nem azt kell követnem, mit mástól kértél
Mindennél nagyobb Gondolat!

Te nem azt teszed, mit más utánoz
Nem úgy hívsz, ahogy más húz
Nem azt kell letennem, mi mások hátát nyomja
Mindennél nagyobb Szeretet!

1998. február 6. Mindennél nagyobb előtt térdet karcolva

A világot görgetem kockába zárva felfelé.
Üvegkiáltások ütköznek kőfalakba,
s a szikla törik meg.
Ha nem vigyázunk, a rossz szeretet
homályba rejtheti azt aki félt, aki ápol és
önzetlenül, hívás nélkül érint
szálkás gerendákat.

1998. február 12. Miskolcon

Magunknak távolból integetni,
a békéért fegyvert fogni,
Csendből hangot lopni,
Forrásba mérget dobni,
a pusztulás kezdete.

1998. február 12. Helyzetkép

Nem csapok zajt, elrontom mégis a játékot.
Még mindig nem tudok szeretni.
Szürkés téli körmenetben, bentről fázom.
De izgalmas a hajnal, a fagy a csend a titkos köd.
Mert a sár és hó alatt május készül megsimogatni.

1998. február 12. Jég

Ott a csend a zajban.
A tenger a patakban.
Van a kőben tánc is.
Gyomok között nárcisz.

1998. február 12. Én látom ezt is.

Én tudom, hogy te ki voltál
De nem tudom, én ki vagyok
Sokszor hiányzol
Ilyenkor nagyon fázom.

1998. február

Emlékszel?

Emlékszel?
Sokáig ültünk szótlanul.
Egymással szemben.
Félve, vágyakozva.
Nyitva és bezárva.

Emlékszel?
Rémülten markoltunk egymásba.
Tompán és kikapcsolva.
Az életet kerestük.
Szabadon, ám vacogva.

Emlékszel?
Mikor féltünk vagy neveltünk.
Örültünk és szerettünk.
Nyertünk miközben veszítettünk.
Többször is megszülettünk.

Emlékszel?
Döngettük az erődök falait.
Válladon pihentem.
S gyalázatba kevertél gyöngédséget.
Ma tőled tanulok küzdeni.

Emlékszel?
Ahogy kezed simult tenyeremben
A könnyekre s a miértekre
Az égre és a feketére
A meleg puha friss kenyérre.

Emlékszel?

1998. február 12. Szemben ültünk

Ahol elszakadnak a hullámfonalak
ahol szelíden simogat a szélpalást
ahol nem kell hangszer a szimfóniához
ahol nincs különbség jó és jobb között
kitárt karok keresnek
s miközben csendben mindened hamuvá olvad
csak könnyeid kövülnek igazgyöngykavicsokká
megvigasztalódsz, mert van aki szeret

1998. február 16. Biztonságszilánkok

Gondolatok

Emberfeletti körülmények
jellemet szülnék az emberből

1998. február 17. Bölcselkedés

Naggyá lett emberek kis istent látnak
Kicsi embereknek fenséges Istenük van

1998. február 17. Tapasztalat

Zsoltár 107:29-30

Rettegek az idézetektől,
vulkánok forrasztják jellemem a jövőbe
az örök jég sem zárt mozdulatlanságba
mert elvezet engem is a tenger
a kívánt kikötőbe

1998. február 18. Óceánon

Rázkódik a művirág az üveg alá rögzített félasztalon
megy az üres vonat a sötétben
Csak a pénzért kedves felszolgáló kisasszony mosolyog.
Minden visszatükröződik az
elszórt idézetek szemétdombjain.
Vágyom a Nagy csendre!
Nincs kalap, se sétatálcá nem kerül a fekete fogásra.
Csak tojásillat meg költészet.
Még nem szikráznak a sínek, de már lassítunk!

1998. február 21. Budapest vonat

pajkos hazugságok táncolnak
a belső titkom megrészegülve tántorog
amióta csak emlékezni tudok, -keresek
s csak játszik velem a halál, a szerelem
a távolság vihara pörget
vágynak ráncosodnak fiatal bőrömre
saját verseim hagynak el hűtlenül
Ó mennyire vágyom a Nagy Csendet!

1998. február 27. Nagy zajban

Persze

Persze, hogy csendbe jöttél szeretni,
Mert mi hangosan tudunk gyűlölni.
Persze, hogy istálló meg barlang,
A pompánkat megszegényíteni
Persze, hogy kereszt és tövis és halál
Hisz vánszorgást hittünk Életnek
Persze, hogy messziről közel,
Kezed most is ellenséget ölel
Persze, hogy nélkülem engem
és miattam és velem.

Értem.

Értem.

Hát persze.

1998. március 3. Hát persze!

Játék és félelem egyvelege riaszt a plafonról
Köd van. Hatalmas. Reflektoros köd.
Hatalom és alkotóvágy,
Kiszolgáltatottságban erőtlenség.
Tisztaságban mocsok.
Keretek közt, megpuhult sziklaként,
Nagy válasz, kis kérdések,
szemlélődők, mutogatók,
Megalázott betonhősök papírházból,
Lehetőségek és 18 megélt pillanat.
Megvettem a szenvedést,
s kitűnő maszkokra ruháztam be.
Mégis meg vagyok találva.
Mégis meleg otthon vár.
Mégisincs forró kandalló.
Mégis egyedül, melletted.

1998. március 28. Miskolc ködben

Rabold el a lelkem
Vezess ki a völgyből
Szakíts ki magamból
Vedd el értéktelenségem
Alakítsd át a vágyat.

Harc van bennem. Kulcs van nálad.

Annyira akarok veled találkozni
Megsemmisülve lábaidnál darabokra hullni.
Tekinteted kiegészné szennyeim.
Csended rejtené el zajaim.
Engedelmességem csak mikroszkopikus szálla lenne
Kereszted árnyékában.
Tégy kicsivé gyengévé
Megalázottá

1998. március minden nap

Körbe zárt a csened
de nem győzelmi némaság ez
Befalaztál a nihilszagú tövisházba
s távolról hallom csak
a tavasz csicsérgését.

Szúr és kifacsar a szégyen
Csak szelíd közelséged kérem.
Még egy esélyt,
még egy percet
Még egy jelentéssel bíró csendet.

1998. április 13. Nagy zajban 2.

Természeti Bölcsesség

A szépség tiszta ajándék.
A csúnyaság is tiszta ajándék,
csak nehezebb.
Az arányosság nemes kincs.
Az aránytalanság is nemes kincs,
csak drágább.
A siker eredményes áldás.
A sikertelenség is eredményes áldás,
csak halkabb.

Így van egy nehéz, de mégis tiszta ajándék
Létezik egy drága, de mégis nemes kincs is
Harsog egy halk, de mégis eredményes áldás
S megtanulod ezt, ha az igazi ösvényen haladsz.

1998. április 13. A szép s ég mellett.

Természeti Bölcsesség Az Igaziról

Az igazi törekszik és él.
Feláll és hűségesen küzd.
Gyöngéden megtisztít, megtalál, és nem ad fel.
Meggzelídít, öntöz, ápol.
Bekötöz, nem fárad el.
Megbocsát, kézen fog, és nem hagy el.

Igazit nem találsz, és nem tudsz venni.
Ő talál és vásárol meg téged.

1998. április 13. Miskolc

Elkattognak pillanatok
Elmenve is itt maradok.
Nem csaptok be ördögök,
Mert van idő és hey!

1998. január 21. Hey!

Két világ van.
Az egyik igazi, a másik nem.
Két világ van.
Az egyik valós, a másik a valóság látszata csak.
Két világ van.
Az egyik megtalál, a másik keresésre buzdít.
Két világ van.
Az egyik megérint, a másik érintésre sarkall, s érintetlenül hagy.
Az egyik világ csendes.
A másik hangos.

1998. tavasz valahol, világok között

Reflektor vakítja zárkám árnyait.
Hangszóró nagyítja cseppek csöppenését.
Lassú táncba oldódik szorongásom.
A szabadulás előtti pillanatok ezek.
Szögeket karcolnak a gerendák.
Zene szökik a dobozból.

zongoraremény
csellóbánat
hárfaszárnyalás

Szivárvány szelídség szóródik szerteszét
Elmúlt záporok illata kísért
Némán simogatja seprőjével az utat valaki

A jelenléted monoton zúgása
álomba ringat, s megnyugtat újra.

Vigyázod álmom,
angyalszárnyak szellője legyezi
s majd hajnalra kisimítja ma világrajött
első ráncom, valahol a homlokom jobb oldalán.

1998. április 20. hajnal

Esőben megmosott alkony

Elázva, a tűzhely mellett kuporogva,
forró teát kortyolgatva
markolom, s szorítom a kerámia bögrét.
Megpihenek, felolvadok,
s képzeletem a tenger felé szalad,
nyomot hagyva az érintetlen parton.

1998. április 20. este

A szerző utószava:

Te, aki most olvasod e sorokat, részese voltál az útnak, melyet lángok közt, tövisörömökben, kagylótitkokban, sziklazárakban rám bízott a Teremtő, Létrehozó és Megtartó Isten. Köszönöm, hogy –bár csak egy rövid ideig, de mégis velem jöttél a kavicsos de rügyező útra. Jó volt együtt hallgatni a zörejeket, a zenét, a virágok győztes nőni akarását és nem lankadó reménységét a hó alól.
Isten Veled.

A szerző személyes köszönetei:

A következőkben felsorolt virágtestvérek hol a hó alól, hol távoli ágakról, hol velem együtt olvadva, de inspirálták e könyvet.

Köszönöm nekik:

Jézus az Úr, Timóteus az élő, Anita a tudatos, Viki az érző, Sándor a szószobrász, István a cipőtulajdonos, Gyöngyi aki repül, András aki játszva sír, Edvárd a táncoló, Artúr, akit becsaptak, Krisztián a tisztelendő, György, aki kopogtatva szól, Nyúl, aki törődik, Imre a lenéző, Monika a hóvirág, Józsué a szolga, Indián, aki imádkozik, Malacka a támogató, Gyermek, akik gyermekek.

Külön köszönet azoknak a számomra ismeretlen virágoknak, akik áldozataikkal segítették e könyv megjelenését.

ISBN 963 550 4632

Borítóterv: Zimonyi Géza
© **Tornay András, 1998**